

עבודה ברובל

משל גרוזיני

חי פעם נפח והיה לו בן, אבל עצלן
כזה שאין לו שווה. אף פרוטה לא
הרוויח בחייו, למרות שהיה כבר בן
עשרים. בעצמו בריא וחזק, אבל
לעבוד לא מוכן. כל היום רק אכל
ושתה והתגלגל על ספה וחי רק
מעבודתו של אבא.

עבר זמן, אבא הנפח הזדקן וקשה
היה לו להחזיק את המקבת בידיו.
הרגיש שמותו קרוב. הוא קרא לבנו
ואמר לו:
"קשה לי להבין מדוע נולדת עצלן כזה.
אני התיידדתי כל חיי עם העבודה,

בניתי משק במו ידיי ואתה אפילו רובל
אחד לא ניסית להרוויח בעבודה."
"נו, להרוויח רובל אינו דבר גדול" ענה
הבן.

"אז לך, תעבוד" אמר אבא "אם
תרוויח רובל, אשאיר לך את כל
המשק בירושה. אבל אם לא תרוויח
בעבודה, לא תקבל ממני אפילו מסמר
חלוד."

מה לעשות? העצלן רוצה לרשת את
המשק אבל מתעצל לעבוד. להרוויח
רובל זה דבר של מה בכך, אך הוא עד
עכשיו אפילו פרוטה לא הרוויח.
ולשכנע את אבא.. אי-אפשר. כמו
שאבא אומר כך גם יהיה. מילה של
אבא כמו סלע. לא תשבור סלע בהר,
לא תשנה את מילה של אבא.
אבל לאמא לב רך. הרי מה שלא יהיה,

זה הבן שלה! והיא אומרת לבנה:
"שמע ילדי, אתן לך רובל. לך וטייל עד
הערב ובערב בוא כאילו מעבודה,
ותיתן לאבא את כסף."
גם ללכת לא התחשק לבן העצל, אבל
לא הייתה לו ברירה, נאלץ ללכת. לקח
אצל אמא גבינה ונד עם יין והלך
להרים. כל היום אכל, שתה, שכב
בדשא, ספר ציפורים בשמיים, ובערב
חזר הביתה, נתן לאבא את הרובל
ואמר:
"הנה אבא, קח. לא קל היה לי להשיג
את הרובל הזה. כבר אינני יכול לישר
את גבי, כל כך התעייפתי."
אבא לקח את הרובל, סיבב אותו,
שפשף, הביט עליו מכל הצדדים,
העביר מיד ליד ובסוף זרק לאש.
"לא" אמר "לא עבדת בשביל הרובל

הזה."
הבן רק הניע כתפיים: "אינך מאמין,
לא צריך" והלך לישון.
למחרת אמא נתנה לבנה עוד רובל
ולימדה אותו:
"אתה יקירי תוכל לשכב ולישון כל
היום, אבל בדרך הביתה תרוץ קצת.
תזיע, תתעייף, ואז אבא יאמין
שעבדת יום שלם, שהרווחת את
הכסף בזיעת אפך."
הבן חס קצת על רגליו אבל את
הירושה הוא רוצה. לקח רובל מאמא
ושוב יצא להרים. מבוקר עד השקיעה
אכל, שתה והתחמם בשמש
וכשהתחיל לחזור הביתה רץ מחצית
הדרך. הגיע לאבא רטוב כולו. נפל על
הספסל ונתן לאבא את המטבע.
"קשה היה לי להרוויח את הרובל"

אמר "הנה, עבדתי יום שלם. אני ממש
נופל מהרגליים מעייפות."
אבא לקח את הרובל, שוב הסתכל
עליו מכל הצדדים, שפשף, מישש
ובסוף זרק לאש.
"לא" אמר "אתה מרמה אותי. את
הרובל קיבלת במתנה. לשווא רצת
בהרים, סתם סוליות הנעליים שחקת."
והעצלן מה? רק חייך "אינך רוצה, אל
תאמין" ונשכב לישון.
הבן ישן שינה עמוקה אבל אמו לא
יכלה להירדם. היא ראתה שלא ניתן
לרמות את הזקן, הכסף רק סתם
נאבד ולבן אין מכר כל תועלת.
למחרת בבוקר היא העירה את בנה
ואמרה:
"הנה בני, תרצה או לא תרצה אבל
אתה חייב באמת לעבוד. תבין שלא

שלי לאש כאילו זה אשפה!"
הביט עליו אבא ואמר:
"עכשיו אני מאמין שבעבודתך הרווחת
את הכסף. לא חסת על כסף של
אחרים כי הוא זול בעיניך, וזה
שהרווחת בעמלך, אותו אתה רוצה
לשמור. ככה זה, בני.
זכור את המילה שלי: אם תעבוד יהיה
לך כסף, פרנסה וכל הדרוש, ואם לא
תעבוד, גם כסף זר לא יביא לך
תועלת. רובל זר לא שווה פרוטה."
ואבא הוריש לבנו את כל המשק
ובעצמו הלך למקום שממנו לא
חוזרים.

תוכל לרמות את אבא, ואת המילה של
אבא לא תוכל לשנות."
אין ברירה, נאלץ הבן העצלן לעבוד.
כל יום אבד אצל השכנים, הביא מה
שנחוץ היה להביא, הזיז מה שצריך
היה במחסן. חזר לאבא ושפך לפניו
חופן מטבעות.
הזקן העביר את המטבעות מיד ליד,
הקשיב לצליל שלהן ואחר כך אמר:
"לא, בני. אתה שוב מרמה אותי. לא
אתה הרווחת את הכסף" וזרק את
המטבעות לאש.
את זאת הבן לא יכול היה לסבול. קפץ
אל התנור ובידיים ערומות התחיל
לחפש בין הגחלים, להוציא את הכסף.
"איך זה?" בכה " כל השבוע לא
יישרתי את גבי, מבוקר עד לילה
מאוחר עבדתי, ואתה זורק את הכסף